

Αριθμός 1493/2009

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α1' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Καλαμίδα, Αντιπρόεδρο, Διονύσιο Γιαννακόπουλο, Ιωάννη-Σπυρίδωνα Τέντε, Βασίλειο Φούκα και Νικόλαο Λεοντή, Αρεοπαγίτες. ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 18 Μαΐου 2009, με την παρουσία και της γραμματέως Χριστίνας Σταυροπούλου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αναιρεσειουσών: 1) Εταιρείας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία "....." η οποία εδρεύει στην ..... και εκπροσωπείται νόμιμα. 2) ....., κατοίκου ..... . Εκπροσωπήθηκαν από την πληρεξούσια δικηγόρο τους Χριστίνα Καρελλά, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ. Του αναιρεσιβλήτου: ....., κατοίκου ....., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Ελλη Ρούσσου.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 30-8-2004 αγωγή του ήδη αναιρεσίβλητου που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 3196/2006 του ίδιου Δικαστηρίου και 6234/2007 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσειόντες με την από 18-4-2008 αίτησής τους.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης, Νικόλαος Λεοντής ανέγνωσε την από 29-4-2009 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την παραδοχή του πρώτου λόγου αναίρεσεως κατά το πρώτο σκέλος αυτού και την απόρριψη των λοιπών.

Ο πληρεξούσιος του αναιρεσιβλήτου ζήτησε την απόρριψη της αίτησης και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από την ..... έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Πειραιώς ..... προκύπτει, με εντολή του πληρεξουσίου δικηγόρου των αναιρεσειόντων Σπυρ. Σουρλά, οι οποίοι επισπεύδουν την κρινόμενη 525/22-4-2008 αίτηση για αναίρεση της 6234/21-9-2007 αποφάσεως του

Εφετείου Αθηνών, ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της εν λόγω αιτήσεως με τις συνημμένες πράξεις καταθέσεως δικογράφου και ορισμού δικασίμου για τη σημειούμενη στην αρχή της παρούσης δικασίμου (18-5-2009), νομότυπα και εμπρόθεσμα επιδόθηκε στον αναιρεσίβλητο με κλήση προς συζήτηση κατά την ορισθείσα προς τούτο δικάσιμο (18-5-2009). Κατ' αυτήν, κατά την οποία συζητήθηκε η υπόθεση με εκφώνησή της στη σειρά της από το οικείο πινάκιο, ο αναιρεσίβλητος φέρεται να εκπροσωπείται από την πληρεξούσιο αυτού δικηγόρο Έλλη Ρούσσου. Η τελευταία όμως δεν επικαλείται, ούτε σε κάθε περίπτωση, αποδεικνύει με τους προβλεπόμενους από το άρθρο 94 παρ. 1 ΚΠολΔ τρόπους ότι διαθέτει την απαιτούμενη προς τούτο πληρεξουσιότητα, με άμεση δικονομική συνέπεια ο αναιρεσίβλητος να λογίζεται ως δικονομικά απών. Παρά την δικονομική απουσία του τελευταίου, επιτρεπώς το Δικαστήριο προχωρεί στη συζήτηση της υποθέσεως, σύμφωνα με το άρθρο 576 παρ. 2 ΚΠολΔ. Ειδικότερα, με την κρινόμενη 525/22-4-2008 αίτηση προσβάλλεται η 6234/21-9-2007 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, κατάληξη της ακόλουθης διαδικαστικής διαδρομής, κατ' επιτρεπτή κατά το άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ, εκτίμηση των διαδικαστικών εγγράφων. Ειδικότερα, με την 137822/8319/13-10-2004 αγωγή ο ενάγων και ήδη αναιρεσίβλητος διετίνετο, κατά την από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο εκτίμησης του δικογράφου αυτής κατά το ενδιαφέρον της παρούσα αναιρετική διαδικασία, αντικείμενο αυτής. "Ότι το έτος 1996 εκπόνησε ένα ετήσιο καλοκαιρινό οδηγό διακοπών με τον διακριτικό τίτλο "....." που περιελάμβανε κείμενα, χάρτες και φωτογραφίες από περιοχές της Ελλάδας. Ότι με τον ..... συνέστησαν το έτος 1999 την πρώτη εναγόμενη εταιρεία και δυνάμει συμφωνίας που συνήψε με αυτόν -και την σύζυγο του-, η πρώτη εναγομένη ανέλαβε την έκδοση του παραπάνω οδηγού. Ότι ο ίδιος παρέμεινε διευθυντής έκδοσης, αρχισυντάκτης και ένας εκ των κειμενογράφων. Ότι το μήνα Μάιο του έτους 2004 η πρώτη εναγομένη εξέδωσε οδηγό διακοπών με διακριτικό τίτλο "... 2004", καθώς και ένα νέο περιοδικό με διακριτικό τίτλο "... στην Ελλάδα", στα οποία εμφανιζόταν ως υπεύθυνη έκδοσης και αρχισυντάκτρια η δεύτερη εναγομένη. Ότι χωρίς την άδειά του οι εναγόμενες περιέλαβαν στα ανωτέρω περιοδικά κείμενα, χάρτες και φωτογραφίες, που αποτελούν δική του πνευματική ιδιοκτησία, επιπλέον δε η ταξινόμηση της ύλης αποτελεί προϊόν δικής του έμπνευσης κατά τα ειδικότερα στην αγωγή εκτιθέμενα. Ότι, έτσι οι εναγόμενες προσέβαλαν παράνομα και υπαίτια τόσο το περιουσιακό όσο και το ηθικό δικαίωμα του στο παραπάνω έργο του. Ότι δικαιούται ως αποζημίωση, το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκαναν οι εναγόμενες. Ότι η αμοιβή αυτή για τον μεν οδηγό διακοπών με τον διακριτικό τίτλο "... 2004" ανέρχεται σε 30.000 ευρώ, για το δε νέο περιοδικό με τον διακριτικό τίτλο "... στην Ελλάδα" σε 20.000 ευρώ. Ότι από την αδικοπραξία των εναγομένων υπέστη ηθική βλάβη για

την χρηματική ικανοποίηση της οποίας δικαιούται το ποσό των 20.000 ευρώ. Με βάση το ιστορικό αυτό ζήτησε να: α) αναγνωρισθούν τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας του επί των κειμένων, χαρτών και φωτογραφιών που περιέχονται στους τουριστικούς οδηγούς "... 2004" και "... στην Ελλάδα" και β) να υποχρεωθούν οι εναγόμενες να του καταβάλουν εις ολόκληρον η κάθε μία για αποζημίωσή του και χρηματική ικανοποίησή του το συνολικό ποσό των 120.000 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής". Και περαιτέρω "Ειδικότερα, στην αγωγή αυτή αναφέρονται: 1) Ότι η πρώτη εναγόμενη εταιρεία και δυνάμει συμφωνίας που συνήψε με αυτόν ανέλαβε την έκδοση του παραπάνω οδηγού. Ότι το μήνα Μάιο του έτους 2004 η πρώτη εναγομένη εξέδωσε οδηγό διακοπών με διακριτικό τίτλο "... 2004", καθώς και ένα νέο περιοδικό με διακριτικό τίτλο "... στην Ελλάδα", στα οποία εμφανιζόταν ως υπεύθυνη έκδοσης και αρχισυντάκτρια η δεύτερη εναγομένη. Ότι χωρίς την άδεια του οι εναγόμενες περιέλαβαν στα ανωτέρω περιοδικά κείμενα, χάρτες και φωτογραφίες, που αποτελούν δική του πνευματική ιδιοκτησία, επιπλέον δε η ταξινόμηση της ύλης αποτελεί προϊόν δικής του έμπνευσης. Ότι, έτσι οι εναγόμενες προσέβαλαν παράνομα και υπαίτια τόσο το περιουσιακό όσο και το ηθικό δικαίωμά του στο παραπάνω έργο του και για τον λόγο αυτό ζητά ως αποζημίωσή του τα ως άνω ποσά. Σημειώνεται δε ότι δεν είναι απαραίτητος για το ορισμένο της αγωγής ο προσδιορισμός της αμοιβής του ενάγοντος ως προς κάθε συμβολή ξεχωριστά, π.χ. για κάθε φωτογραφία, γιατί οι επίδοκοι οδηγοί αποτελούν συλλεκτικά έργα και ως συλλεκτικό έργο για τον κάθε οδηγό ο ενάγων αναφέρει ότι η αναφερόμενη στο αγωγικό δικόγραφο, όπως αυτό εκτιμάται από το Δικαστήριο, συνήθης συνολική αμοιβή του περιλαμβάνει την κατάταξη και ταξινόμηση της ύλης και την συνεισφορά των έργων του που αναφέρονται στην αγωγή". Επί της εν λόγω αγωγής εκδόθηκε, κατά μερική παραδοχή της, ερήμην των εναγομένων και ήδη αναιρεσιδόντων η 3196/2006 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και σε δεύτερο βαθμό, κατ' αποδοχή της 8453/17-10-2006 εφέσεως των εναγομένων, εξαφάνιση της προσβαλλόμενης δι' αυτής πρωτοβάθμιας αποφάσεως και εξέταση κατ' ουσίαν της υποθέσεως, η 6234/2007 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, κρίση της την οποία στήριζε στις ακόλουθες αναιρετικώς ανέλεγκτες ουσιαστικές παραδοχές της, που ενδιαφέρουν τους ερευνώμενους στη συνέχεια λόγους αναιρέσεως, κατ' ακριβή κατά τούτο αντιγραφή τους. "Ο ενάγων, που ασκεί το επάγγελμα το δημοσιογράφου, εκπόνησε το έτος 1996 έναν ταξιδιωτικό οδηγό για τις καλοκαιρινές διακοπές στην Ελλάδα με τίτλο ".....". Ο οδηγός αυτός περιελάμβανε φωτογραφίες ελληνικών τοπίων, χάρτες περιοχών και κείμενα, που αναφέρονταν σε τόπους καλοκαιρινών διακοπών στην Ελλάδα. Το σύνολο του υλικού του παραπάνω τουριστικού οδηγού αποτελούσε προϊόν της προσωπικής εργασίας του ενάγοντος. Ο ενάγων, που επιζητούσε κεφάλαια για

την έκδοση του παραπάνω οδηγού, συνέστησε με το ..... και την ....., την πρώτη εναγόμενη εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με καταστατικό σκοπό ακριβώς την έκδοση ετήσιου τουριστικού οδηγού. Η σύσταση της έγινε με το ..... συμβόλαιο της συμβ/φου Αθηνών ....., που καταχωρήθηκε στα βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών με γενικό αριθμό ..... και ειδικό αριθμό ..... . Στο καταστατικό της πρώτης εναγομένης, όπως τροποποιήθηκε με το ..... συμβόλαιο της ανωτέρω Συμβ/φου για το οποίο τηρήθηκαν οι νόμιμες διατυπώσεις δημοσιότητας, ορίσθηκε, ότι μεταξύ του ενάγοντος και της πρώτης εναγομένης θα καταρτισθεί σύμβαση εργασίας, στο πλαίσιο της οποίας ο ενάγων θα αναλάβει την επιμέλεια έκδοσης του άνω οδηγού, όμως η σύμβαση αυτή ουδέποτε καταρτίσθηκε. Εν συνεχεία τον Μάιο του 2001 ο ενάγων αποχώρησε από την α' εναγομένη εταιρεία μεταβιβάζοντας τα εταιρικά του μερίδια στους ....., ... και ..... δυνάμει του υπ' αριθμ. .... συμ/κου εγγράφου της συμβ/φου ..... Τελικά στις 22-1-04 ο ενάγων διέκοψε και την συνεργασία του με τους πρώην συνεταιίρους όσον αφορά την έκδοση του Οδηγού "....." λόγω διαφωνιών τους. Η πρώτη εναγομένη εξέδωσε το μήνα Μάιο του έτους 2004 τον τουριστικό οδηγό με τίτλο "..... 2004", το οποίο κυκλοφόρησε στην αγορά. Το σύνολο του υλικού, που περιλαμβάνεται στον τουριστικό οδηγό ταξινομείται κατά τις γεωγραφικές περιφέρειες των Κυκλάδων, Νησιών Ανατολικού Αιγαίου, Σποράδων, Εύβοιας, Δωδεκανήσων, Επτανήσων, Κρήτης, Αργοσαρωνικού, Πελοποννήσου, Στερεάς Ελλάδας, Θεσσαλίας, Ηπείρου, Μακεδονίας, Θράκης. Ακολουθώς κάθε μία από τις παραπάνω περιφέρειες απαρτίζεται από τους νομούς που ανήκουν σ' αυτήν. Στον οδηγό περιλαμβάνονται κείμενα, που με βάση την παραπάνω διευθέτηση πραγματεύονται κατά τρόπο ευσύνοπτο την ιστορία των παραπάνω τόπων και παρέχουν πληροφορίες για τα καταλύματα, τα αξιοθέατα και την ψυχαγωγία σε καθέναν από τους τόπους. Επίσης, περιλαμβάνονται φωτογραφίες τοπίων ιδιαίτερου φυσικού κάλλους, καθώς και χάρτες των τόπων. Ειδικότερα το παρακάτω υλικό του τουριστικού οδηγού "..... 2004" καθώς και η διευθέτηση του υλικού στον παραπάνω οδηγό αποτελεί, πλην των χαρτών, προϊόν της δημιουργικής εργασίας του ενάγοντος: ..... Οι φωτογραφίες του ενάγοντος, που περιέχονται στον παραπάνω οδηγό, τα αρνητικά των οποίων προσκομίζει και επικαλείται ο ενάγων καθώς και η σύνθεση και αρμονική ταξινόμησή τους σε σχέση με τα κείμενα αποτελούν δικό του συνολικό πνευματικό δημιούργημα τέχνης, που εκφράστηκε με την συγγραφή των κειμένων και λήψη των φωτογραφιών από συγκεκριμένες οπτικές γωνίες και με τον κατάλληλο φωτισμό, γιατί ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις της γενικής ρήτηρας του άρθρου 2 παρ. 1 Ν 2121/93, δηλαδή, είναι πρωτότυπο. Κρίνεται δηλ. ότι κάτω από συνθήκες και με τους ίδιους στόχους, κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν

θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει όμοιο έργο, το οποίο εκφράζει και δημιουργικό ύψος, έτσι ώστε να ξεχωρίζει και να διαφοροποιείται από τα έργα της καθημερινότητας ή από άλλα παρεμφερή γνωστά έργα, εκφράζοντας ταυτόχρονα και κάτι από την μοναδικότητα της προσωπικότητας του ενάγοντος. Τέτοια στοιχεία όμως δεν υπάρχουν στους χάρτες, που συνοδεύουν τα κείμενα και τις φωτογραφίες, αφού ο ενάγων δεν προσκομίζει τα πρωτότυπα των χαρτών, ενώ προσκομίζει και επικαλείται τα αρνητικά των φωτογραφιών. Άλλωστε, στα προ του 2004 προσκομιζόμενα και επικαλούμενα από αυτόν περιοδικά αναφέρεται ως κειμενογράφος και φωτογράφος και όχι ως συντάκτης και των χαρτών.

Συνεπώς οι ισχυρισμοί των εναγομένων αναφορικά με την έλλειψη μοναδικότητας και πρωτοτυπίας των ανωτέρω φωτογραφιών κρίνονται απορριπτέοι ως κατ' ουσίαν αβάσιμοι. Πρέπει να επισημανθεί, ότι η δομή του παραπάνω οδηγού και γενικότερα η ταξινόμηση της ύλης του αποτελεί αντιγραφή της αντίστοιχης του προσκομιζόμενου οδηγού "..... 2002", που εξέδωσε η πρώτη εναγομένη και συνιστά πνευματικό δημιούργημα του ενάγοντος. Ακολούθως η πρώτη εναγομένη εξέδωσε και έθεσε σε κυκλοφορία το μήνα Ιούνιο του έτους 2004 τον τουριστικό οδηγό με τίτλο "..... στην Ελλάδα", που έχει σε γενικές γραμμές το ίδιο περιεχόμενο, αν και περισσότερο συμπυκνωμένο με τον προαναφερθέντα τουριστικό οδηγό με τίτλο "..... 2004". Ειδικότερα: ..... Αντίθετα οι χάρτες, δεν έχουν σχεδιαστεί από τον ενάγοντα. Όπως και για το περιοδικό "..... 2004", έτσι και για το περιοδικό "..... 2004" ισχύουν τα ίδια. Ήτοι, οι φωτογραφίες του ενάγοντος, που περιέχονται στον παραπάνω οδηγό, τα αρνητικά των οποίων προσκομίζει και επικαλείται ο ενάγων καθώς και η σύνθεση και αρμονική ταξινόμηση τους σε σχέση με τα κείμενα αποτελούν δικό του συνολικό πνευματικό δημιούργημα τέχνης, που εκφράστηκε με την συγγραφή των κειμένων και λήψη φωτογραφιών από συγκεκριμένες οπτικές γωνίες και με τον κατάλληλο φωτισμό, γιατί ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις της γενικής ρήτηρας του άρθρου 2 παρ.1 Ν. 2121/93, δηλαδή είναι και αυτό πρωτότυπο. Κρίνεται δηλ. ότι κάτω από συνθήκες και με τους ίδιους στόχους, κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει όμοιο έργο, το οποίο εκφράζει και δημιουργικό ύψος, έτσι ώστε να ξεχωρίζει και να διαφοροποιείται από τα έργα της-καθημερινότητας ή από άλλα παρεμφερή γνωστά έργα εκφράζοντας ταυτόχρονα και κάτι από την μοναδικότητα της προσωπικότητας του ενάγοντος. Τέτοια στοιχεία όμως δεν υπάρχουν στους χάρτες, που συνοδεύουν τα κείμενα και τις φωτογραφίες, αφού ο ενάγων δεν προσκομίζει τα πρωτότυπα των χαρτιών, ενώ προσκομίζει και επικαλείται τα αρνητικά των φωτογραφιών. Η δε δεύτερη εναγομένη, η οποία γνώριζε, ότι δημιουργός του παραπάνω οδηγού είναι ο ενάγων, φέρεται ως διευθύντρια έκδοσης και

αρχισυντάκτρια σε αμφοτέρους τους παραπάνω τουριστικούς οδηγούς του έτους 2004 και επιπλέον ως συντάκτρια των κειμένων του οδηγού "..... στην Ελλάδα". Με βάση τα παραπάνω, συμπεραίνεται, ότι οι εναγόμενες προέβησαν σε υπαίτια και παράνομη προσβολή των ως άνω δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας του ενάγοντος, με συνέπεια ο τελευταίος να δικαιούται αποζημίωση, σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993, η οποία δεν μπορεί να είναι μικρότερη από το διπλάσιο της αμοιβής, που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης στην οποία προέβησαν οι εναγόμενες χωρίς την άδεια και του ενάγοντος. Ο ισχυρισμός δε των εναγομένων ότι είχαν μεταβιβαστεί σ' αυτές όλα τα δικαιώματα του ενάγοντος επί των ως άνω έργων κρίνεται απορριπτέος ως αβάσιμος, γιατί αυτό απαιτεί έγγραφη σύμβαση σύμφωνα με το άρθρο 14 του ν.2121/93 στο οποίο αναφέρεται "Δικαιοπραξίες που αφορούν τη μεταβίβαση εξουσιών από το περιουσιακό δικαίωμα, την ανάθεση ή την άδεια εκμετάλλευσης και την άσκηση του ηθικού δικαιώματος είναι άκυρες αν δεν καταρτισθούν εγγράφως .....". Τέτοια σύμβαση όμως δεν προσκομίζουν οι εναγόμενες. Το ποσό της αμοιβής, το οποίο ο ενάγων θα ελάμβανε στο πλαίσιο εκδοτικής σύμβασης με βάση την συνήθη συναλλακτική πρακτική ανέρχεται σε 8.000 ευρώ για τον τουριστικό οδηγό "..... 2004" και 4.000 ευρώ για τον οδηγό με τίτλο "..... στην Ελλάδα 2004". Έτσι ο ενάγων δικαιούται ως αποζημίωση το συνολικό ποσό των 24.000 ευρώ ($8.000 + 4.000 = 12.000 \times 2 = 24.000$). Περαιτέρω, εξαιτίας της παραπάνω προσβολής του περιουσιακού και ηθικού δικαιωμάτος του ο ενάγων υπέστη ηθική βλάβη, για την αποκατάσταση της οποίας πρέπει να του επιδικασθεί ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση το ποσό 3.000 ευρώ, ενόψει του είδους της προσβολής, των συνθηκών υπό τις οποίες αυτή έγινε και της περιουσιακής καταστάσεως των διαδίκων. Επομένως, η αγωγή κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και ως βάσιμη κατ' ουσίαν και 1) να αναγνωρισθεί ότι ο ενάγων είναι δικαιούχος των ανωτέρω δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, 2) υποχρεωθούν οι εναγόμενες να του καταβάλουν, εις ολόκληρον η κάθε μία, το συνολικό ποσό των 27.000 ευρώ ($24.000 + 3.000 = 27.000$) νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την εξόφληση". Κατά της τελευταίας αυτής αποφάσεως εναντιώνονται οι ηττηθείσες εναγόμενες με την ένδικη αίτηση αναιρέσεως και με την έννοια αυτή ερευνώνται στη συνέχεια κατ' αξιολογική σειρά οι διατυπούμενοι δι' αυτής λόγοι αναιρέσεως. Ειδικότερα: I. Η νομική αοριστία της αγωγής, που συνδέεται με νομική εκτίμηση του εφαρμοστέου κανόνα ουσιαστικού δικαίου, ελέγχεται ως παραβίαση από το άρθρο 559 αρ. 1 Κ.Πολ.Δ., εάν το δικαστήριο για το σχηματισμό της περί νομικής επάρκειας της αγωγής κρίσεως του αξίωσε περισσότερα στοιχεία από όσα απαιτεί ο νόμος για τη θεμελίωση του δικαιώματος ή αρκέστηκε σε λιγότερα, ενώ η ποσοτική ή

ποιοτική αοριστία της αγωγής, η οποία υπάρχει όταν δεν αναφέρονται όλα τα στοιχεία που απαιτούνται κατά νόμο για τη θεμελίωση του αιτήματος της αγωγής, ελέγχεται ως παραβίαση από τους αριθμούς 14 ή 8 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ.

Εξάλλου από τις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3 και 4 του ν.2121/1993 "Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα" συνάγεται ότι το έργο, ως πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή προσιτή στις αισθήσεις, προστατεύεται από την πνευματική ιδιοκτησία, εφόσον ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις της γενικής ρήτρας (άρθρο 2 § 1), δηλαδή εφόσον είναι πρωτότυπο. Η "πρωτοτυπία", η έννοια της οποίας δεν προσδιορίζεται γενικά από το νόμο είναι, κατά τη θεωρία της στατιστικής μοναδικότητας, που επικρατεί στη νομολογία, η κρίση ότι κάτω από παρόμοιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους, κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει έργο όμοιο ή ότι παρουσιάζει μία ατομική ιδιομορφία ή ένα ελάχιστο όριο "δημιουργικού ύφους" έτσι ώστε να ξεχωρίζει και να διαφοροποιείται από τα έργα της καθημερινότητας ή από άλλα παρεμφερή γνωστά έργα εκφράζοντας ταυτόχρονα και κάτι από την μοναδικότητα της προσωπικότητας του δημιουργού. Περαιτέρω, στο άρθρο 2 § 1 του παραπάνω νόμου απαριθμούνται εκτενώς, ενδεικτικά, τα πνευματικά δημιουργήματα που, εφόσον είναι πρωτότυπα, θεωρούνται έργα και είναι αντικείμενα της πνευματικής ιδιοκτησίας. Η δε φωτογραφία αποτελεί πνευματικό έργο σύμφωνα με τη ρητή διατύπωση του ν.2121/93 στο άρθρο 2. Σκόπιμα δε στο άρθρο αυτό χρησιμοποιείται ο όρος "φωτογραφίες" και όχι, "φωτογραφικά έργα", γιατί πρόθεση του νομοθέτη ήταν η προστασία κάθε φωτογραφίας. Επίσης ο νόμος 2121/93 άρθρο 2 είναι σύμφωνος με το άρθρο 6 της Οδηγίας 93/98 της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η διάταξη αυτή δέχεται μεν την προϋπόθεση της "δημιουργίας", αλλά επιβάλλει ως μοναδικό κριτήριο της πρωτοτυπίας να είναι η φωτογραφία "προσωπικό πνευματικό δημιούργημα του δημιουργού της", δηλ. ουσιαστικά να μην είναι αντιγραφή, αποκλείοντας κάθε άλλο αυστηρότερο κριτήριο. Ο δικαιούχος δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας έχει (α) το αποκλειστικό δικαίωμα οικονομικής εκμετάλλευσης του έργου του στο οποίο περιλαμβάνεται κυρίως η αναπαραγωγή του έργου και η παρουσίασή του στο κοινό (περιουσιακό δικαίωμα) και (β) το αποκλειστικό δικαίωμα προστασίας του προσωπικού του δεσμού με το έργο, το οποίο συνίσταται στην εξουσία του δημιουργού να αποφασίζει για τον τρόπο, χρόνο και τόπο δημοσίευσης του έργου και στην εξουσία να απαιτεί και υποχρεώνει κάθε τρίτο που χρησιμοποιεί το έργο του (ακόμα και αν έχει δώσει άδεια για τη χρήση αυτή) να αναγράφει το όνομά του ως δικαιούχου των πνευματικών δικαιωμάτων επί του έργου (ηθικό δικαίωμα). Αναπαραγωγή ενός

πνευματικού έργου, είναι η ενσωμάτωση του πνευματικού έργου σε σταθερά αντίτυπα καθ' οιονδήποτε τρόπο η οποία το καθιστά προσιτό στις αισθήσεις (βιβλίο, περιοδικό, φιλμ, βάση δεδομένων κ. ά.). Ειδικά, στο περιεχόμενο του ηθικού δικαιώματος του δημιουργού περιλαμβάνονται μεταξύ άλλων η εξουσία δημοσίευσης του έργου και η εξουσία αναγνώρισης της πατρότητας. Ακολούθως σύμφωνα με το άρθρο 65 § 1 του ν.2121/1993 περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας, είναι σαφές ότι ο δικαιούχος δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας δικαιούται σε κάθε περίπτωση προσβολής να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματός του, την άρση της προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον. Με την προσβολή δε, θα πρέπει να θίγεται το αντικείμενο του προστατευομένου δικαιώματος, δηλαδή το πρωτότυπο "έργο", όπως αυτό εκφράζεται με "ορισμένη μορφή" (άρθρο 2 § 1). Ως προσβολή θεωρείται κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές και περιουσιακές), εφ' όσον η πράξη αυτή γίνεται χωρίς την άδεια του υποκειμένου της πνευματικής ιδιοκτησίας και δεν συντρέχουν λόγοι άρσεως του παρανόμου (συναίνεση του δημιουργού, συμβατικός περιορισμός και - θεωρητικώς - άμυνα). Το εύρος του περιουσιακού και ηθικού δικαιώματος κρίνεται με βάση τα άρθρα 3, 4 και 6 ν.2121/1993. Σημειώνεται ότι η απαρίθμηση των εξουσιών στα άρθρα 3 και 4 του ανωτέρω νόμου είναι ενδεικτική. Η προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας υπάρχει στο ίδιο ακριβώς πεδίο, στο οποίο κινείται η αποκλειστική εκμετάλλευση του έργου, έτσι ώστε το δικαίωμα αναπαραγωγής π. χ. να προσβάλλεται από εκείνον μόνον, ο οποίος αναπαράγει χωρίς άδεια το έργο, το δικαίωμα αποκλειστικής θέσεως σε κυκλοφορία να προσβάλλεται από εκείνον που θέτει το έργο σε κυκλοφορία κ.ο.κ. Η κλασσική πάντως μορφή προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας, αλλά και των συγγενικών δικαιωμάτων, είναι η επανάληψη ξένου έργου, είτε πρόκειται για πιστή αναπαραγωγή του, είτε για αναπαραγωγή του με αποκλίσεις και τροποποιήσεις (διασκευή). Η προσβολή απολύτου και αποκλειστικού δικαιώματος συνιστά πράξη παράνομη και, εφ' όσον γίνεται υπαιτίως, συνιστά αδικοπραξία, διότι συνιστά αφ' εαυτής εναντίωση προς την αποκλειστική εξουσία του δικαιούχου. Δηλαδή, το γεγονός της επεμβάσεως δημιουργεί την παράνομη πράξη, κατά το άρθρο 914 ΑΚ και κατά την ειδική διάταξη του άρθρου 65 του ως άνω νόμου 2121/1993. Ειδικότερα, το τελευταίο άρθρο 65 αποτελεί ειδική διάταξη σε σχέση με το άρθρο 914 ΑΚ, το οποίο εφαρμόζεται μόνον όπου η ειδική διάταξη αφήνει κενά και στο βαθμό που δεν είναι ασυμβίβαστη η ανάλογη εφαρμογή με το νομοθετικό πνεύμα που διέπει τις διατάξεις του ν. 2121/1993. Κατά τις διατάξεις των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου αυτού, δικαίωμα αποζημιώσεως και χρηματικής ικανοποιήσεως υπέρ του δημιουργού ή του δικαιούχου του συγγενικού δικαιώματος γεννάται μόνον επί υπαιτίου προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων άλλου. Η υπαιτιότητα του υπόχρεου, τα στοιχεία της

οποίας ορίζονται από τη διάταξη του άρθρου 330 ΑΚ, κατά την οποία απαιτείται δόλος ή αμέλεια αυτού, δεν απαιτείται μόνο στην περίπτωση που ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος αξιώνει, είτε την καταβολή του ποσού κατά το οποίο ο υπόχρεος έγινε πλουσιότερος από την εκμετάλλευση του έργου ή του αντικειμένου συγγενικού δικαιώματος, χωρίς άδεια του δημιουργού ή του δικαιούχου, είτε την καταβολή του κέρδους, που ο υπόχρεος αποκόμισε από την εκμετάλλευση αυτή. Σε περίπτωση προσβολής με αντιγραφή, διασκευή ή προσαρμογή του έργου, ο δικαιούχος υποχρεούται να επικαλεσθεί και να αποδείξει το γεγονός ότι είναι φορέας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας (ενεργητική νομιμοποίηση), την ταυτότητα ή ουσιαστική ομοιότητα μεταξύ των έργων (πρωτοτύπου και προσβάλλοντος) και την πράξη προσβολής των ηθικών ή περιουσιακών εξουσιών και, εφόσον ζητεί αποζημίωση, την υπαιτιότητα και το μέγεθος της ζημίας. Προς διευκόλυνση της απόδειξης της ζημίας του δικαιούχου και προσδιορισμό της πλήρους αποζημιώσεως, με το εδάφιο β' της παραγράφου 2 του άρθρου 65 του ν. 2121/1993 καθορίζεται ένα ελάχιστο όριο αποζημιώσεως, που είναι το διπλάσιο της αμοιβής, που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης, που έκανε χωρίς την άδεια ο υπόχρεος, ενώ, σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, αντί για αποζημίωση και χωρίς να απαιτείται υπαιτιότητα του υπόχρεου, ο δημιουργός μπορεί να αξιώσει την καταβολή του ποσού κατά το οποίο ο υπόχρεος έγινε πλουσιότερος από την εκμετάλλευση του έργου, αξίωση που επιτρέπεται να σωρευτεί επικουρικά με την κατά την παράγραφο 2 αξίωση αποζημίωσης και για την περίπτωση απόρριψης της κύριας βάσης της αγωγής. Τέλος, επειδή η επέμβαση στο δικαίωμα είναι κατ' αρχήν πράξη παράνομη, ο δικαιούχος δεν οφείλει να αποδείξει το γεγονός ότι η προσβολή έγινε χωρίς την άδεια του ή ότι συντρέχει άλλος λόγος άρσης του παρανόμου. Η ίδια, δηλαδή, η φύση του απόλυτου δικαιώματος καθιερώνει ένα οιονεί μαχητό τεκμήριο ότι κάθε πράξη προσβολής του γίνεται χωρίς τη συναίνεση ή άδεια του δικαιούχου και, συνεπώς, είναι παράνομη και εκείνος, ο οποίος αρνείται τη συνδρομή της προσβολής, οφείλει να το αποδείξει. Τεκμαίρεται, επομένως, η παρανομία της επέμβασης στο απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα και ο εναγόμενος προσβολέας, που αρνείται τη συνδρομή της προσβολής, διότι επικαλείται νόμιμη άδεια εκμεταλλεύσεως, θα πρέπει να ισχυριστεί, κατ' ένσταση, και να αποδείξει τα γεγονότα, που αποκλείουν τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Περαιτέρω, το άρθρο 10 του ως άνω νόμου καθιερώνει μαχητό τεκμήριο υπέρ του δημιουργού, κατά το οποίο, από το εξωτερικό γεγονός ότι το όνομα του αναφέρεται ή έχει επιτεθεί επάνω στο έργο, συνάγεται ότι συντρέχουν όλα εκείνα τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία στηρίζουν την ιδιότητα του δημιουργού, στο πρόσωπο, το όνομα του οποίου αναγράφεται στο έργο. Επομένως, από το τεκμήριο αυτό καλύπτεται η υλική πράξη της

δημιουργίας, με έννομη συνέπεια την πρωτογενή κτήση πνευματικής ιδιοκτησίας. Κατά την από το δικαστήριο της ουσίας κυριαρχική εκτίμηση του δικογράφου της υπό το προδιαληφθέν περιεχόμενο αγωγής, οι φερόμενες δι' αυτής προς διάγνωση αξιώσεις του ενάγοντος και ήδη αναιρεσιβλήτου θεμελιώνονται στην διατύπωση του αγωγικού ισχυρισμού (α) ότι η πρώτη των εναγομένων κατά μήνα Μάϊο του έτους 2004 εξέδωσε, χωρίς την άδεια του, οδηγό διακοπών με τον διακριτικό τίτλο "..... 2004", καθώς και ένα νέο περιοδικό με διακριτικό τίτλο "..... στην Ελλάδα", στα οποία εμφανιζόταν ως υπεύθυνη εκδόσεως και αρχισυντάκτρια η συνεναγομένη της και (β) ότι στα εν λόγω περιοδικά περιέλαβαν, χωρίς της άδειά του, κείμενα και φωτογραφίες, που αποτελούν δική του πνευματική ιδιοκτησία, επιπλέον δε η κατάταξη και η ταξινόμηση της ύλης αποτελεί προϊόν δικής του εμπνεύσεως. Με βάση τα πραγματικά αυτά περιστατικά, που διαλαμβάνονται στο δικόγραφο της αγωγής, κατ' επιτρεπτή, κατά το άρθρο 561§2 Κ.Πολ.Δ., εκτίμησή του, ορθώς εκτιμήθηκε ότι οι εν λόγω οδηγοί αποτελούν, ως ενιαίο σύνολο, συλλεκτικό έργο, στο οποίο αναφέρεται η σημειούμενη, ως οφειλόμενη, συνήθης συνολική αμοιβή, με βάση την οποία προσδιορίζονται οι φερόμενες προς διάγνωση αξιώσεις του. Με την έννοια αυτή δεν ήταν αναγκαίος για το ορισμένο, κατά το άρθρο 216§1 α Κ.Πολ.Δ., της αγωγής ο ειδικότερος προσδιορισμός κατ' είδος, αριθμό, περιεχόμενο και οφειλόμενη αμοιβή των φωτογραφιών, με άμεση δικονομική συνέπεια ο δεύτερος κατά σειρά λόγος, με τον οποίο, με αναφορά στο άρθρο 559 αρ. 8,14 Κ.Πολ.Δ., αποδίδεται στην προσβαλλόμενη δι' αυτής απόφαση ότι, παρά την έλλειψη των στοιχείων αυτών, παρέλειψε παρά το νόμο να απορρίψει την αγωγή ως αόριστη, ελέγχεται ως αβάσιμος.

II. Από την διάταξη του άρθρου 559 αρ. 1 Κ.Πολ.Δ., προκύπτει ότι λόγος αναιρέσεως για ευθεία παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου ιδρύεται αν αυτός δεν εφαρμοστεί, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του ή αν εφαρμοστεί ενώ δεν έπρεπε, καθώς και αν εφαρμοσθεί εσφαλμένα. Περαιτέρω, κατά την έννοια του άρθρου 559 αρ. 19 Κ.Πολ.Δ., ανεπαρκής ή αντιφατική αιτιολογία, που έχει ως συνέπεια την αναίρεση για έλλειψη νόμιμης βάσεως, υπάρχει όταν από το αιτιολογικό της αποφάσεως δεν προκύπτουν κατά τρόπο επαρκή και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά τα οποία, σύμφωνα με το νόμο, είναι αναγκαία για τη θεμελίωση του κανόνα δικαίου που εφαρμόσθηκε, σε αντιδιαστολή με τις υπάρχουσες ελλείψεις αναγόμενες στην εκτίμηση των αποδείξεων, εφόσον το εξ αυτών πόρισμα εκτίθεται σαφώς. Αντίστοιχα για να είναι ορισμένοι οι λόγοι αυτοί αναιρέσεως για ευθεία και εκ πλαγίου παραβίαση κανόνων ουσιαστικού δικαίου από το δικαστήριο της ουσίας, πρέπει να καθορίζεται η συγκεκριμένη διάταξη που εφαρμόσθηκε και το αποδιδόμενο στην απόφαση νομικό

σφάλμα ως προς την ερμηνεία και εφαρμογή του ουσιαστικού νόμου και επιπρόσθετα οι κρίσιμες ουσιαστικές παραδοχές, δηλαδή τα πραγματικά περιστατικά υπό τα οποία και συντελέστηκε η προβαλλόμενη παραβίαση των κανόνων του ουσιαστικού δικαίου (Ολ.ΑΠ 20/2005). Και τούτο για τον λόγο ότι η ευδοκίμηση της αναιρέσεως εξαρτάται από την ορθότητα όχι του αιτιολογικού αλλά του διατακτικού της προσβαλλόμενης αποφάσεως (ΚΠολΔ 578), το τελευταίο δε συνάπτεται αιτιωδώς με τις ουσιαστικές παραδοχές του δικαστηρίου. Επομένως η έκθεση των παραδοχών αυτών στο αναιρετήριο είναι αναγκαία προκειμένου να ελεγχθεί αν τα πραγματικά περιστατικά, που συγκροτούν την ελάσσονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού, καλύπτουν όλα τα στοιχεία του πραγματικού του κανόνα δικαίου, που εφαρμόστηκε, ώστε να αποβεί εφικτός ο έλεγχος της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, συνακόλουθα και ο έλεγχος του διατακτικού της αποφάσεως. Η αοριστία του αναιρετικού λόγου δεν μπορεί να θεραπευθεί με παραπομπή στα διαδικαστικά έγγραφα (Ολ.ΑΠ 20/2005). Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου και το τρίτο κατά σειρά λόγους αναιρέσεως αναιρέσεως προσάπτεται στην προσβαλλόμενη δι αυτής απόφαση, με αναφορά στο άρθρο 559 αρ. 1 και 19 ΚΠολΔ, ευθεία και εκ πλαγίου παραβίαση των άρθρων 1,2 και 10 του ν. 2121/1993, με την έννοια της ανεπάρκειας και αντιφατικότητας των αιτιολογιών της αναφορικά με την δημιουργία των φωτογραφιών από τον αναιρεσίβλητο και την παράλληλη κρίση τη ότι αποτελούν πρωτότυπο πνευματικό του δημιούργημα. Ενώ όμως εκτίθεται στο αναιρετήριο το ιστορικό της υποθέσεως και οι απόψεις των αναιρεσειουσών για την έννοια των διατάξεων που φέρονται ότι εφαρμόστηκαν και παραβιάστηκαν και η καταληκτική κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, την οποία απαραδέκτως πλήττει, παραλείπονται παντελώς οι συγκεκριμένες ουσιαστικές παραδοχές του δικαστηρίου, δηλαδή τα γενόμενα από αυτό πραγματικά περιστατικά, με βάση τα οποία κατέληξε στη νομική του κρίση για τη μη συνδρομή των όρων των διατάξεων που εφάρμοσε. Έτσι όμως δεν μπορεί να ελεγχθεί η ορθότητα ή μη του διατακτικού της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ούτε από την άποψη της ευθείας, ούτε από την άποψη της εκ πλαγίου παραβιάσεως των εν λόγω κανόνων ουσιαστικού δικαίου, με άμεση δικονομική συνέπεια οι λόγοι αυτοί αναιρέσεως να αξιολογούνται προεχόντως ως αόριστοι και άρα απαράδεκτοι, σε κάθε δε περίπτωση ως κατ' ουσίαν αβάσιμοι. Ειδικότερα, στις σημειούμενες στην αρχή της παρούσης αναιρετικώς ανέλεγκτες ουσιαστικές παραδοχές της προσβαλλόμενης αποφάσεως με πλήρεις και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες διαλαμβάνεται ότι οι φωτογραφίες που περιέχονται στους οδηγούς και η σύνθεση και αρμονική ταξινόμησή τους σε σχέση με τα κείμενα αποτελούν συνολικό πνευματικό δημιούργημα τέχνης που εκφράστηκε με την αναγραφή των κειμένων και τη λήψη των φωτογραφιών από συγκεκριμένες οπτικές γωνίες και με τον κατάλληλο φωτισμό, με καταληκτική

αυτής κρίση ότι κάτω από τις ίδιες συνθήκες και στόχους κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει όμοιο έργο, το οποίο εκφράζει και δημιουργικό ύφος, έτσι ώστε να ξεχωρίζει και να διαφοροποιείται από τα έργα της καθημερινότητας ή από άλλα παρεμφερή γνωστά έργα, εκφράζοντας ταυτόχρονα και κάτι από τη μοναδικότητα της προσωπικότητας του ενάγοντος, πραγματικά περιστατικά τα οποία δικαιολογούσαν την εφαρμογή των άρθρων 1 και 2 του ν. 2121/1993, χωρίς παράλληλα να προσφεύγει στην εφαρμογή του άρθρου 10 του αυτού νόμου και το καθιερούμενο δι' αυτού μαχητό τεκμήριο υπέρ του δημιουργού, κατά το περιεχόμενο του οποίου από το εξωτερικό γεγονός ότι το όνομά του αναφέρεται ή έχει τεθεί επάνω στο έργο, συνάγεται ότι συντρέχουν όλα εκείνα τα πραγματικά περιστατικά τα οποία στηρίζαν την ιδιότητα του δημιουργού, στο πρόσωπο, το όνομα του οποίου αναγράφεται το έργο, και με την έννοια αυτή δεν ήταν αναγκαίο, για την πληρότητα των αιτιολογιών της, να διαλάβει ότι στα έργα του αυτά αναφερόταν το όνομα του αναιρεσίβλητου.

III. Κατά το άρθρο 38 §1 εδ.1, 2 του ν.2121/1993 "Η μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος ή η σύμβαση και η άδεια εκμετάλλευσης, που αφορούν δημοσίευση φωτογραφίας σε εφημερίδα ή περιοδικό ή άλλο, μέσο μαζικής ενημέρωσης, καλύπτει, εφόσον δεν υπάρχει αντίθετη συμφωνία, τη δημοσίευση της φωτογραφίας στη συγκεκριμένη εφημερίδα ή το συγκεκριμένο περιοδικό ή το συγκεκριμένο μέσο μαζικής ενημέρωσης, στο οποίο και η άδεια εκμετάλλευσης, καθώς και τη διατήρησή της στο αρχείο τους. Για κάθε δημοσίευση, μετά την πρώτη, οφείλεται το μισό της τρέχουσας αμοιβής". Κατά δε την παράγραφο 5 του αυτού άρθρου "Ο ιδιοκτήτης εφημερίδας ή περιοδικού δεν μπορεί να εκδίδει βιβλία ή λευκώματα και να πραγματοποιεί εκθέσεις χρησιμοποιώντας ως υλικά φωτογραφίες του μισθωτή φωτογράφου χωρίς την άδειά του. Το ίδιο ισχύει και στην περίπτωση δανεισμού". Με τις διατάξεις αυτές προβλέπεται ιδιαίτερη αμοιβή για κάθε αναδημοσίευση φωτογραφίας, η οποία ειδικότερα ορίζεται για κάθε αναδημοσίευση μετά την πρώτη στο ήμισυ της τρέχουσας αμοιβής αντί της αρχικής που προβλεπόταν στο σχέδιο νόμου. Παράλληλα με το άρθρο 38 §1 προβλέπεται και η ειδικότητα της μεταβιβάσεως του περιουσιακού δικαιώματος, με την έννοια ότι η δημοσίευση φωτογραφίας σε εφημερίδα, περιοδικό ή άλλα μέσα μαζικής επικοινωνίας, αν δεν υπάρχει αντίθετη συμφωνία, καλύπτει τη δημοσίευση της φωτογραφίας στη συγκεκριμένη εφημερίδα, περιοδικό ή μέσο μαζικής επικοινωνίας. Η προβλεπόμενη από την εν λόγω διάταξη αμοιβή σε περίπτωση αναδημοσίευσής της φωτογραφίας στο συγκεκριμένο περιοδικό, ίση με το ήμισυ της τρέχουσας αμοιβής, αποτελεί την βάση υπολογισμού της κατά την έννοια του άρθρου 65 §2 του

ν.2121/1993 αποζημιώσεως για την οποία ο νομοθέτης, για να υπερβεί τις δυσχέρειες προσδιορισμού του ύψους της ζημίας, καθόρισε ένα ελάχιστο όριο αυτής, προβλέποντας ότι η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμεταλλεύσεως που έκανε χωρίς άδεια ο υπόχρεος (άρθρο 65 παρ.2 εδ.β). Σε συνέπεια με την παραδοχή της προσβαλλόμενης αποφάσεως "Πρέπει να επισημανθεί, ότι η δομή του παραπάνω οδηγού (εννοεί τον τουριστικό οδηγό με τίτλο "..... 2004") και γενικότερα η ταξινόμηση της ύλης του αποτελεί αντιγραφή της αντίστοιχης του προσκομιζόμενου οδηγού "..... 2002", που εξέδωσε η πρώτη εναγομένη και συνιστά πνευματικό δημιούργημα του ενάγοντος", το δικαστήριο της ουσίας, κατ' εσφαλμένη εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 38 §1 εδ. β και 65 §2 εδ. β του ν.2121/1993, υπολόγισε την οφειλόμενη αποζημίωση για την δημοσίευση, μετά την πρώτη στον οδηγό "..... 2002", στον οδηγό "..... 2004" των αυτών φωτογραφιών, πνευματικό δημιούργημα του ενάγοντος με βάση τη συνήθη αμοιβή (8.000 X 2) 16.000 Ευρώ, αντί με βάση το ήμισυ αυτής, τις οποίες με τον τρόπο αυτό ευθέως παραβίασε, κατά την βάσιμα διατυπούμενη με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου και απομένουσα προς έρευνα αναιρετική αιτίαση από το άρθρο 559 αρ.1 Κ.Πολ.Δ. Συνακόλουθα αυτών πρέπει, κατά παραδοχή του λόγου αυτού της ένδικης αιτήσεως αναιρέσεως, να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη δι' αυτής απόφαση κατά το κεφάλαιο αυτής που αναφέρεται στην οφειλόμενη αποζημίωση για την (ανα)δημοσίευση, μετά την πρώτη δημοσίευση στον οδηγό "..... 2002", στον οδηγό "..... 2004", των αυτών φωτογραφιών και κειμένων, πνευματικό δημιούργημα του ενάγοντος και παραπεμφθεί κατά τούτο η υπόθεση προς περαιτέρω εκδίκασή της ενώπιον του αυτού Εφετείου Αθηνών, συντιθέμενο από άλλους δικαστές, εκτός εκείνων που εξέδωσαν την αναιρούμενη κατά το εν λόγω κεφάλαιό της απόφαση (ΚΠολΔ 580 παρ.3). Τέλος, πρέπει να καταδικασθεί ο αναιρεσίβλητος στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσιβλήτων, που κατέθεσαν προτάσεις, τα οποία κατανέμει κατά τον λόγο της εν μέρει νίκης και ήττας εκάστου των διαδίκων μερών και προσδιορίζει στο ποσό των 800,00 Ευρώ (ΚΠολΔ 183, 178 παρ.1).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί την 6234/21-9-2007 απόφαση του Εφετείου Αθηνών κατά το αναφερόμενο στο σκεπτικό της παρούσης κεφάλαιο αυτής.

Παραπέμπει κατά τούτο την υπόθεση προς περαιτέρω εκδίκασή της, στο αυτό Εφετείο Αθηνών,

συντιθέμενο από άλλους δικαστές. Και

Καταδικάζει τον αναιρεσίβλητο στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσειουσών, τα οποία ορίζει στο ποσό των οκτακοσίων (800,00) Ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 1 Ιουνίου 2009.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 15 Ιουνίου 2009.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ